

ягоди, и вътре една златна пара. Беше ми ги подарил Горския Дух.

„От тогава станахме другари с него. Често той пееше, и песента му се носеше на длъж и шир по гората. Той ми береше ягоди, пълнеше ми кошничката, и ми разказваше приказки. Как чудни бяха неговите приказки! И песните му бяха чудни, той пееше, та приспиваше.

„Тжй минаха много дни.

„Настъпи есента. Дойдоха в гората много хора, и почнаха да отмерят сечища. Вечерта Горския Дух дойде при мене. Видях го да плаче. — „Защо плачеш, стар Чичо?“ — го запитах. А той дълго ме гледа, после тихо ми отвърна: — „По кжсно, кога порастеш, ще ме разбереш! А сега, — сбогом, мое малко момче! Ние не ще се видим вече!“ И той си отиде. Нея нощ той не пя. Вред беше тъмно и мълчеливо. Нито се виждаше нещо, нито се чуваше. Само горе блещяха звездите — а в гората беше тъмно и мъртво.

„След два дни почнаха да сечат дърветата. Едно до друго падаха те, като мъртви хора. Беше и страшно и тъжно. А нощем чувах в гората плач. Как страшно плачеше той — Горския Дух! Сякаш, всяко дърво плачеше, и общия плач се възкачваше до небето. О, това беше Горския Дух! Аз го чувах, но не го виждах, — никога след това не го видях.

„И после разбрах, защо плачеше той, за всяко дървче му беше много тъжно — нали те бяха негови деца? И те живеят, както нас, и когато ги нараним, чувстват болки... Аз разбрах Горския Дух — той плачеше, защото никому не беше сторил зло, — а хората изсякоха гората.

„Нали, моя Лилянко?

— Тжй, дядо! — каза мъжничката Лилянка, и се замисли над дядовата си приказка.

Т. Дашков.